

## Arrest

nr. 271 391 van 19 april 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER  
Augustijnenstraat 10  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Imrabten op X. De verzoekende partij diende op 29 november 2018, bij de Belgische ambassade te Casablanca, een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. A.Z., voor haar en hun drie gemeenschappelijke kinderen. Op 12 december 2018 overleed de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 13 mei 2019 een beslissing houdende toekenning van een visum lang verblijf (type D).

De verzoekende partij werd op 6 februari 2020 uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 2 maart 2020 een beslissing houdende intrekking van het verblijf (bijlage 21). Op 22 april 2020 diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 246.337 van 19 augustus 2020 werd dit annulatieberoep verworpen.

Op 28 augustus 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 oktober 2020 nam de burgemeester te Lier een beslissing houdende niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wegens negatieve woonstcontrole.

Op 24 november 2020 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier een beslissing houdende de weigering van de registratie van het huwelijk van de verzoekende partij.

Op 22 december 2020 diende de verzoekende partij een beroep in tegen de beslissing van 24 november 2020 van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier. Op 15 april 2021 werd het beroep tegen de beslissing van 24 november 2020 van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier behandeld in de raadkamer.

Op 9 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 december 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2020 werd ingediend door :*

*E. B., H. (R.R. X)*

*Geboren op X*

*Wettelijk vertegenwoordiger van:*

*Z., F. (R.R. (...))*

*Geboren op X*

*Z., A. (R.R. (...))*

*Geboren op X*

*Adres: (...)*

*Nationaliteit: Marokko*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.*

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 29.11.2018 een visumaanvraag type D indient bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Marokko in functie van haar Belgische partner. Haar partner overlijdt echter te Marokko op 12.12.2018 maar betrokkene laat na de ambassade daarvan op de hoogte te brengen. Op 13.05.2019 wordt haar visumaanvraag goedgekeurd en betrokkene komt op 25.09.2019 naar België. Bij haar aanmelding op de gemeente op 27 mei 2019 legt zij pas de overlijdensakte van haar partner voor. Op 02.03.2020 wordt aan betrokkene een bijlage 21 afgeleverd omwille van het feit dat zij onrechtmatig een beroep heeft gedaan op artikel 40ter. Het schorsend beroep hiertegen wordt op 19.08.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit deze beslissing van de RVV blijkt dat dat betrokkene de Belgische overheid bewust heeft misleid door voor te houden dat zij zich wenste te herenigen met haar Belgische partner, terwijl deze kort na haar visumaanvraag overleed, en dit overlijden te verzwijgen tot nadat haar visumaanvraag werd goedgekeurd en zij naar België reisde (RVV, arrest nr. 239 883 van 19 augustus 2020, p. 11).*

*Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Echter, we merken op dat dit huwelijk door onze diensten niet aanvaard worden aangezien het om een bigaam huwelijk gaat en bovendien was de referentiepersoon reeds overleden voor haar komst naar België. Het Parket van de Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Mechelen levert dan ook op 18.11.2020 een negatief advies met betrekking tot de erkenning van dit huwelijk waarbij volgende opmerkingen gemaakt worden: "Mevrouw komt op frauduleuze wijze naar België aangezien mijnheer 14 dagen na het indienen van de aanvraag gezinshereniging is overleden te Marokko, en mevrouw het niet nodig achtte dit feit te kennen te geven aan de bevoegde instanties. (...) Het huwelijk is aangetast door bigamie. In de huwelijksakte wordt duidelijk vermeld dat de burgerlijke staat van mijnheer 'getrouwd' is." . De registratie van dit huwelijk wordt dan ook geweigerd door de burgerlijke stand van Lier op 24.11.2020. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit huwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep indiende tegen het negatief advies van het Parket en dat zij hiertoe op 15.04.2021 diende te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen. Betrokkene heeft echter nagelaten haar dossier te actualiseren met het resultaat van deze zitting. Bovendien blijkt uit haar rijksregister dat het huwelijk op heden nog steeds niet geregistreerd is. We wijzen er tenslotte op dat dergelijke procedures geen opschortende werking hebben en uitvoeringsmaatregelen aldus niet in de weg staan. Huidige aanvraag 9bis kan bovendien geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de afwijzing van haar aanvraag gezinshereniging en de aanvraag tot erkenning van haar huwelijk, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij, bij inschrijving in het bevolkingsregister, zal beschikken over eigen bestaansmiddelen uit het overlevingspensioen van wijlen haar echtgenoot. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt wordt het huwelijk van betrokkene door België niet erkend. Betrokkene kan op basis van dit huwelijk dan ook geen rechten laten gelden. Betrokkene toont ook niet aan dat haar recht op een overlevingspensioen in functie van haar echtgenoot werd goedgekeurd. Ze legt enkel een schrijven voor dd. 17.02.2020 van de Federale Overheidsdienst Pensioenen waarin zij haar uitleggen hoe ze een aanvraag moet indienen. Zij toont niet aan dat zij een dergelijke aanvraag indiende, noch dat dergelijke aanvraag werd goedgekeurd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk acht jaar en zes jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).*

*Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele*

tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met haar drie meerderjarige zoons. Echter, enkel haar zoon A. beschikt over een precair verblijfsrecht in België, aangezien hij in het bezit van een attest van immatriculatie is, in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging. Haar twee andere zoons beschikken niet over enig verblijfsrecht. Betrokkene kan er aldus voor kiezen om samen terug te keren naar Marokko zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Wat haar zoon A. betreft: de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen van bijkomende afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen toont niet noodzakelijk aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat zij volledig mee opgenomen zou zijn in het sociaal netwerk van wijlen haar echtgenoot, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij hier over huisvesting zou beschikken en dat zij haar huurovereenkomst voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Naam, voornaam: E. B., H.  
geboortedatum: X  
geboorteplaats: Imrabten

*nationaliteit:* Marokko

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:*

*Z. F., geboren op X, nationaliteit: Marokko*

*Z. A., geboren op X, nationaliteit: Marokko*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

*“Eerste middel: schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel;*

*Doordat verweerder in de thans bestreden beslissing aanvoert (stuk 1):*

*(...)*

*Terwijl, verweerder in de beslissing dd. 2.03.2020 tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster had aangevoerd (stuk 3):*

*Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019. daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A., F. en A. ingereisd op 24.05.2019 Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.*

*Dat dient vastgesteld te worden dat de beslissing dd. 2.03.2020 tot intrekking van verblijf en de thans bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 bis vreemdelingenwet verschillen in de aangevoerde feitelijke gegevens:*

*- Eerder in de beslissing dd. 2.03.2020 hield verweerder voor dat het visum werd goedgekeurd op 23.04.2019. In de thans bestreden beslissing houdt verweerder voor dat het visum werd goedgekeurd op 13.05.2019;*

*- Eerder in de beslissing dd. 2.03.2020 hield verweerder voor dat voorafgaand aan de goedkeuring van het visum op 27.02.2019 het Rijksregister werd geraadpleegd. En dat nergens uit het dossier of het rijksregister enig overlijden van de referentiepersoon kon blijken.*

*In de thans bestreden beslissing vermeldt verweerder niet meer dat voorafgaandelijk aan de toekenning van het visum het Rijksregister geraadpleegd werd.*

*Uit stuk 10 gevoegd bij de aanvraag 9 bis vreemdelingenwet van verzoekster, zijnde een uittreksel uit de Kruispuntbank op RR X (cf. identiteitskaart echtgenoot gevoegd onder stuk 8 van de aanvraag), zijnde een stuk waarvan verzoekster pas in het bezit kwam na het instellen van het annulatieberoep, volgt immers dat ten gevolge van de aangifte van het overlijden van hun vader door de twee zonen, genaamd B. en H., die in België ingeschreven waren op het adres van hun vader, de referentiepersoon gesupprimeerd is geworden in het Rijksregister op 28.12.2019 (stuk 9).*

*M.a.w. uit dit stuk volgt dat wanneer verweerder het Rijksregister met de nodige zorgvuldigheid had geraadpleegd, verweerder had moeten vaststellen dat de referentiepersoon gesupprimeerd was ten gevolge van overlijden.*

*Ten onrechte heeft verweerder de fout die er gemaakt is bij onzorgvuldige raadpleging van het Rijksregister, afgewenteld op verzoekster door te stellen dat verzoekster frauduleus gehandeld heeft.*

*In de thans bestreden beslissing blijft verweerder volhouden dat verzoekster de Belgische autoriteiten misleid heeft. Maar verweerder heeft stuk 10 uit het stukkenbundel onrechtmatig buiten beschouwing gelaten.*

*- Verder hield verweerder eerder in de beslissing dd. 2.03.2020 voor dat verzoekster met haar drie kinderen ingereisd was op 24.05.2019. In de thans bestreden beslissing houdt verweerder voor dat verzoekster ingereisd is op 25.09.2019.*

*- Eerder in de beslissing dd. 2.03.2020 hield verweerder voor dat verzoekster de overlijdensakte heeft voorgelegd op de gemeente op 22.05.2019. In de thans bestreden beslissing houdt verweerder voor dat verzoekster de overlijdensakte heeft voorgelegd op 27.05.2019. De overlijdensakte zelf dateert van 17.12.2018 (stuk 10).*

*Uit het voorgaande volgt dat het dossier van verzoekster niet met de nodige zorgvuldigheid is behandeld geworden.*

*Dit begint met een cruciale onzorgvuldigheid bij raadpleging van het Rijksregister bij het nemen van de beslissing tot toekenning van een visum gezinshereniging. Dit blijkt verder uit de andere beslissingen genomen ten aanzien van verzoekster, waarbij de feitelijke gegevens vermeld in de beslissing dd. 2.03.2020 tot intrekking van het verblijf van verzoekster verschillen van de feitelijke gegevens vermeld in de thans bestreden beslissing.*

*Door de voornoemde onzorgvuldigheden is de thans bestreden beslissing aangetast door een gebrekkige motivering en is ze tegenstrijdig met eerdere beslissingen.*

*Bovendien heeft verweerder één van de stukken uit het stukkenbundel van de aanvraag van verzoekster, nl. stuk 10, ten onrechte en volledig buiten beschouwing gelaten. Door dit stuk buiten beschouwing te laten in de motivering van de bestreden beslissing, is de motivering gebrekkig en schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de motiveringsplicht.*

*Zodat in casu moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*De beslissing dd. 14.12.2021 dient te worden vernietigd.*

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen stellen in hun eerste middel dat er verschillende feitelijke gegevens naar voor worden gebracht door de verwerende partij in de beslissing van 2 maart 2020 tot intrekking van verblijf en de thans bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen verwijzen naar verschillen in enkele data. Uit stuk 10 gevoegd bij de aanvraag 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijnde een uittreksel uit de Kruispuntbank op RR 52.00.01-459.21 (cf. identiteitskaart echtgenoot gevoegd onder stuk 8 van de aanvraag), zijnde een stuk waarvan de verzoekende partij pas in het bezit kwam na het instellen van het annulatieberoep, volgt volgens de verzoekende partijen dat ten gevolge van de aangifte van het overlijden van hun vader door de twee zonen, genaamd B. en H., die in België ingeschreven waren op het adres van hun vader, de referentiepersoon gesupprimeerd is geworden in het Rijksregister op 28 december 2019 (stuk 9). Uit dit stuk volgt volgens de verzoekende partijen dat wanneer de verwerende partij het Rijksregister met de nodige zorgvuldigheid had geraadpleegd, zij had moeten vaststellen dat de referentiepersoon gesupprimeerd was ten gevolge van overlijden. Ten onrechte heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partijen de fout die er gemaakt is bij de onzorgvuldige raadpleging van het Rijksregister, afgewenteld op de verzoekende partijen door te stellen dat zij frauduleus gehandeld hebben. Bovendien heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partijen stuk 10 uit de stukkenbundel onrechtmatig buiten beschouwing gelaten. Het begint volgens de verzoekende partijen met een cruciale onzorgvuldigheid bij de raadpleging van het Rijksregister door de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot toekenning van een visum gezinshereniging.

De verzoekende partijen stellen dat de onzorgvuldigheid van de verwerende partij er in zou bestaan dat de feitelijke gegevens zoals weergegeven in de beslissing tot intrekking van verblijf van 2 maart 2020 en zoals weergegeven in de thans bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9*bis*, verschillend zouden zijn. Zij stelt dat de verwerende partij in de ene beslissing stelde dat het visum werd goedgekeurd op 23 april 2019, terwijl zij in de thans bestreden beslissing stelt dat het visum werd goedgekeurd op 13 mei 2019. Verder hield de verwerende partij volgens de verzoekende partijen in de ene beslissing voor dat voorafgaand aan de goedkeuring van het visum op 27 februari 2019 het Rijksregister werd geraadpleegd en dat nergens uit het dossier of het rijksregister enig overlijden van de referentiepersoon kon blijken, terwijl zij in de thans bestreden beslissing niet meer vermeldt dat voorafgaandelijk aan de toekenning van het visum het Rijksregister geraadpleegd werd.

De Raad stelt vast dat een eventuele verschil in de datum die vermeld staat in twee verschillende beslissingen er niets aan af doet dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de verwerende partij in 2019 een beslissing houdende toekenning van een visum lang verblijf (type D) nam, en op 2 maart 2020 een beslissing houdende intrekking van het verblijf (bijlage 21), noch dat op 22 april 2020 de

verzoekende partij beroep aantekende tegen deze laatste beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar bij arrest nr. 239.883 en rolnummer RvV 246.337 van 19 augustus 2020 dit annulatieberoep werd verworpen. De Raad oordeelde in dit arrest overigens als volgt:

*“Er wordt niet betwist dat verzoekster op 29 november 2018 bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag voor een visum type D (lang verblijf) indient in eigen naam en voor haar drie minderjarige kinderen met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot/hun vader, die de Belgische nationaliteit heeft. De echtgenoot van verzoekster overlijdt op 12 december 2018 te Marokko. Het wordt niet betwist dat verzoekster heeft nagelaten om dit aan het consulaat-generaal te Casablanca en/of de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen. Op 13 mei 2019 wordt haar visumaanvraag goedgekeurd en verzoekster reist met haar toen drie minderjarige kinderen naar de Schengenzone op 24 mei 2019. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij aanmelding bij de gemeentediensten een uittreksel uit de overlijdensakte van 22 mei 2019 heeft voorgelegd. Pas dan verneemt de verwerende partij voor het eerst dat de echtgenoot van verzoekster al op 12 december 2018 overleden was. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij benadrukt dat zij geen valse documenten heeft voorgelegd. Evenwel blijkt niet dat de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* weerspiegelt, tot dit toepassingsgeval zou zijn beperkt. Verzoekster heeft wel degelijk de Belgische overheid misleid door voor te houden dat zij zich wenst te herenigen met haar Belgische echtgenoot, terwijl deze kort na haar visumaanvraag overleed, en dit overlijden te verzwijgen tot nadat haar visumaanvraag werd goedgekeurd en zij naar België reisde. De Raad acht het in deze omstandigheden niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde verzoekster een foutieve gedraging verwijt.*

*Nu verzoekster die een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot heeft ingediend, gewacht heeft om het overlijden van haar echtgenoot aan de Belgische Staat mee te delen tot zij in het bezit van een visum D in België was aangekomen terwijl het overlijden van haar echtgenoot op dat moment al meerdere maanden eerder plaatsvond, acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk dat de intentie tot winst te halen (subjectief element) in hoofde van verzoekster werd aangetoond. In de bestreden beslissing wordt ook expliciet gesteld dat het bestuur de visumaanvraag gezinshereniging van verzoekster anders zou hebben beoordeeld indien zij had geweten dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels overleden was. Uit het laattijdig melden van het overlijden van haar echtgenoot heeft verzoekster winst gehaald, met name de afgifte van een visum D.*

*Verzoekster benadrukt dat op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag gezinshereniging haar echtgenoot nog niet overleden was en zij op het ogenblik van haar aanvraag voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft zelf aan dat zij een visumaanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot heeft ingediend. De finaliteit van deze aanvraag is erin gelegen dat verzoekster zich kan herenigen met haar echtgenoot. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet enkel op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag, maar ook op het ogenblik dat haar visumaanvraag wordt beoordeeld aan de voorwaarden daartoe dient te voldoen. In die optiek was het dermate relevant dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot aan de Belgische Staat zou meedelen.”*

Het betoog van de verzoekende partijen over het verschil tussen de weergegeven data in de verschillende beslissingen noch de verwijzing naar stuk 10 doen aan het voorgaande iets af. De verzoekende partijen stellen ten aanzien van dit stuk immers dat hieruit volgt dat wanneer de verwerende partij het Rijksregister met de nodige zorgvuldigheid had geraadpleegd, zij had moeten vaststellen dat de referentiepersoon gesupprimeerd was ten gevolge van overlijden. Dit doet niets af aan het feit dat de Raad in voornoemd arrest oordeelde dat *“De finaliteit van deze aanvraag erin gelegen (is) dat verzoekster zich kan herenigen met haar echtgenoot. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet enkel op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag, maar ook op het ogenblik dat haar visumaanvraag wordt beoordeeld aan de voorwaarden daartoe dient te voldoen”*.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld zou hebben op voormelde punten.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding.



De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

*“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; machtsoverschrijding;*

*Doordat de bestreden beslissing stelt:*

*(...)*

*Terwijl verweerder daarmee haar eigen houding tegenspreekt. Verweerder heeft een visum gezinshereniging toegekend en daarmee de geldigheid van het huwelijk van verzoekster erkend, met kennis van zaken dat het om een bigaam huwelijk ging, vermits de huwelijksakte bij de burgerlijke staat van meneer Z. zijnde de referentiepersoon, vermeldt dat hij gehuwd was (stuk 11 en stuk 1 : Het huwelijk is aangetast door bigamie. In de huwelijksakte wordt duidelijk vermeld dat de burgerlijke staat van mijnheer getrouwd is).*

*Door zich thans te beroepen op de ongeldigheid van het huwelijk van verzoekster schendt verweerder het vertrouwensbeginsel.*

*Verder moet vastgesteld worden dat verweerder ten onrechte overweegt: Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep indiende tegen het negatief advies van het Parket en dat zij hiertoe op 15.04.2021 diende te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen. Betrokkene heeft echter nagelaten haar dossier te actualiseren met het resultaat van deze zitting.*

*Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich wel kan informeren over het feit dat verzoekster een vordering heeft ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen teneinde te horen zeggen dat haar huwelijk weldegelijk geldig is. Verweerder is ook op de hoogte dat verzoekster diende te verschijnen op 15.04.2021. Maar eigenaardig genoeg werpt verweerder vervolgens verzoekster tegen dat zij nagelaten heeft haar dossier te actualiseren met het resultaat van de zitting.*

*Vermits verweerder op de hoogte is van het advies van het Parket, van de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Lier, van de inleiding van de procedure, van de zitting dd. 15.04.2021, geeft verweerder blijk van een dubbelzinnige, tegenstrijdige houding door vervolgens verzoekster tegen te werpen dat zij nagelaten heeft het resultaat van de procedure mee te delen. Een beslissing die blijk geeft van een dubbelzinnige, tegenstrijdige houding vanwege de overheid is aangetast door een gebrekkige motivering en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de motiveringsplicht, ondergeschikt schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Bovendien moet vastgesteld worden dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dd. 14.12.2021 nog geen eindvonnis is in het dossier van het huwelijk dat hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen, zodat de overwegingen omtrent het huwelijk, en bij uitbreiding omtrent het overlevingspensioen, voorbarig zijn en verweerder zich in de plaats stelt van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen (stuk 12). De beslissing geeft blijk van machtsoverschrijding.*

*Zodat in casu moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en blijk geeft van machtsoverschrijding.*

*De beslissing dd. 14.12.2021 dient te worden vernietigd.*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

De verzoekende partijen stellen in hun tweede middel dat de verwerende partij een visum gezinshereniging heeft toegekend en daarmee de geldigheid van het huwelijk van de verzoekende partij heeft erkend, met kennis van zaken dat het om een bigaam huwelijk ging, vermits de huwelijksakte bij de burgerlijke staat van de referentiepersoon, vermeldt dat hij gehuwd was. Door zich thans te beroepen op de ongeldigheid van het huwelijk van de verzoekende partij schendt de verwerende partij volgens de verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partijen dat de verwerende partij zich wel kan informeren over het feit dat de verzoekende partij een vordering heeft ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen teneinde te horen zeggen dat haar huwelijk wel degelijk geldig is en dat zij ook op de hoogte is dat de verzoekende partij diende te verschijnen op 15 april 2021, maar eigenaardig genoeg werpt de verwerende partij vervolgens de verzoekende partij tegen dat zij nagelaten heeft haar dossier te actualiseren met het resultaat van de zitting. Volgens de verzoekende partijen geeft de verwerende partij blijk van een dubbelzinnige en tegenstrijdige houding. Bovendien moet volgens de verzoekende partijen vastgesteld worden dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van 14 december 2021 nog geen eindvonnis was in het dossier van het huwelijk dat hangende is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen, zodat de overwegingen omtrent het huwelijk, en bij uitbreiding omtrent het overlevingspensioen, volgens de verzoekende partijen voorbarig zijn en de verwerende partij zich in de plaats stelt van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen. De beslissing geeft daarom volgens de verzoekende partijen blijk van machtsoverschrijding.

De verwerende partij motiveert in de eerste bestreden beslissing expliciet als volgt:

*“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 29.11.2018 een visumaanvraag type D indient bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Marokko in functie van haar Belgische partner. Haar partner overlijdt echter te Marokko op 12.12.2018 maar betrokkene laat na de ambassade daarvan op de hoogte te brengen. Op 13.05.2019 wordt haar visumaanvraag goedgekeurd en betrokkene komt op 25.09.2019 naar België. Bij haar aanmelding op de gemeente op 27 mei 2019 legt zij pas de overlijdensakte van haar partner voor. Op 02.03.2020 wordt aan betrokkene een bijlage 21 afgeleverd omwille van het feit dat zij onrechtmatig een beroep heeft gedaan op artikel 40ter. Het schorsend beroep hiertegen wordt op 19.08.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit deze beslissing van de RVV blijkt dat dat betrokkene de Belgische overheid bewust heeft misleid door voor te houden dat zij zich wenste te herenigen met haar Belgische partner, terwijl deze kort na haar visumaanvraag overleed, en dit overlijden te verzwijgen tot nadat haar visumaanvraag werd goedgekeurd en zij naar België reisde (RVV, arrest nr. 239 883 van 19 augustus 2020, p. 11).*

*Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Echter, we merken op dat dit huwelijk door onze diensten niet aanvaard worden aangezien het om een bigaam huwelijk gaat en bovendien was de referentiepersoon reeds overleden voor haarkomst naar België. Het Parket van de Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Mechelen levert dan ook op 18.11.2020 een negatief advies met betrekking tot de erkenning van dit huwelijk waarbij volgende opmerkingen gemaakt worden: “Mevrouw komt op frauduleuze wijze naar België aangezien mijnheer 14 dagen na het indienen van de aanvraag gezinshereniging is overleden te Marokko, en mevrouw het niet nodig achtte dit feit te kennen te geven aan de bevoegde instanties. (...) Het huwelijk is aangetast door bigamie. In de huwelijksakte wordt duidelijk vermeld dat de burgerlijke staat van mijnheer ‘getrouwd’ is.”. De registratie van dit huwelijk wordt dan ook geweigerd door de burgerlijke stand van Lier op 24.11.2020. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit huwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep indiende tegen het negatief advies van het Parket en dat zij hiertoe op 15.04.2021 diende te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen. Betrokkene heeft echter nagelaten haar dossier te actualiseren met het resultaat van deze zitting. Bovendien blijkt uit haar rijksregister dat het huwelijk op heden nog steeds niet geregistreerd is. We wijzen er tenslotte op dat dergelijke procedures geen opschortende werking hebben en uitvoeringsmaatregelen aldus niet in de weg staan. Huidige aanvraag 9bis kan bovendien geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de afwijzing van haar aanvraag gezinshereniging en de aanvraag tot erkenning van haar huwelijk, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij, bij inschrijving in het bevolkingsregister, zal beschikken over eigen bestaansmiddelen uit het overlevingspensioen van wijlen haar echtgenoot. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt wordt het huwelijk van betrokkene door België niet erkend. Betrokkene kan op basis van dit huwelijk dan ook geen rechten laten gelden. Betrokkene toont ook niet aan dat haar recht op een overlevingspensioen in functie van haar echtgenoot werd goedgekeurd. Ze legt enkel een schrijven voor dd. 17.02.2020 van de Federale Overheidsdienst Pensioenen waarin zij haar uitleggen hoe ze een aanvraag moet indienen. Zij toont niet aan dat zij een dergelijke aanvraag indiende, noch dat dergelijke aanvraag werd goedgekeurd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De verwerende partij heeft dus duidelijk gemotiveerd dat de partner van de verzoekende partij overleden is te Marokko op 12 december 2018 maar betrokkene heeft nagelaten de ambassade daarvan op de hoogte te brengen, dat op 13 mei 2019 haar visumaanvraag wordt goedgekeurd en zij op 25 september 2019 naar België komt. De verwerende partij motiveert verder dat zij pas bij haar aanmelding op de gemeente op 27 mei 2019 de overlijdensakte van haar partner voorlegt. De Raad stelt bovendien vast dat uit de bespreking van het eerste middel al is gebleken dat aan de verzoekende partij op 2 maart 2021 een bijlage 21 werd afgeleverd omwille van het feit dat zij onrechtmatig een beroep heeft gedaan op artikel 40ter. Het schorsend beroep hiertegen werd op 19 augustus 2020 verworpen door de Raad, en uit dit arrest blijkt dat de verzoekende partij de Belgische overheid bewust heeft misleid door voor te houden dat zij zich wenste te herenigen met haar Belgische partner, terwijl deze kort na haar visumaanvraag overleed, en dit overlijden te verzwijgen tot nadat haar visumaanvraag werd goedgekeurd en zij naar België reisde. Dat de verwerende partij volgens de verzoekende partijen bij het goedkeuren van de visumaanvraag geen opmerkingen maakte over de bigamie van de echtgenoot van de verzoekende partij, doet hieraan niets af en is *in casu* irrelevant.

De verzoekende partijen betogen verder dat de overwegingen omtrent het huwelijk, en bij uitbreiding omtrent het overlevingspensioen, voorbarig zijn. De verzoekende partijen brengen echter geen enkele verdere informatie bij waaruit blijkt dat de overwegingen in de eerste bestreden beslissing hieromtrent ook effectief voorbarig zouden zijn, namelijk omdat de rechtbank ondertussen anders zou beslist hebben. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te motiveren *“dat dit huwelijk door onze diensten niet aanvaard worden aangezien het om een bigaam huwelijk gaat en bovendien was de referentiepersoon reeds overleden voor haar komst naar België. Het Parket van de Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Mechelen levert dan ook op 18.11.2020 een negatief advies met betrekking tot de erkenning van dit huwelijk waarbij volgende opmerkingen gemaakt worden: “Mevrouw komt op frauduleuze wijze naar België aangezien mijnheer 14 dagen na het indienen van de aanvraag gezinshereniging is overleden te Marokko, en mevrouw het niet nodig achtte dit feit te kennen te geven aan de bevoegde instanties. (...) Het huwelijk is aangetast door bigamie. In de huwelijksakte wordt duidelijk vermeld dat de burgerlijke staat van mijnheer ‘getrouwd’ is.”*. De registratie van dit huwelijk wordt dan ook geweigerd door de burgerlijke stand van Lier op 24.11.2020. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit huwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep indiende tegen het negatief advies van het Parket en dat zij hiertoe op 15.04.2021 diende te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen. Betrokkene heeft echter nagelaten haar dossier te actualiseren met het resultaat van deze zitting. Bovendien blijkt uit haar rijksregister dat het huwelijk op heden nog steeds niet geregistreerd is. We wijzen er tenslotte op dat dergelijke procedures geen opschortende werking hebben en uitvoeringsmaatregelen aldus niet in de weg staan. Huidige aanvraag 9bis kan bovendien geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de afwijzing van haar aanvraag gezinshereniging en de aanvraag tot erkenning van haar huwelijk, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Betrokkene beroept zich op het feit dat zij, bij inschrijving in het bevolkingsregister, zal beschikken over eigen bestaansmiddelen uit het overlevingspensioen van wijlen haar echtgenoot. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt wordt het huwelijk van betrokkene door België niet erkend. Betrokkene kan op basis van dit huwelijk dan ook geen rechten laten gelden.”. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ook helemaal niet betwist dat het *in casu* om bigamie zou gaan omdat haar toenmalige echtgenoot al gehuwd zou geweest zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, en van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

*Derde middel: schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel;*

*Doordat de bestreden beslissing dd. 14.12.2021 overweegt:  
(...)*

*Terwijl, moet vastgesteld worden dat in casu twee minderjarige kinderen, F., geboren op 04.07.2013 en A., geboren op 10.04.2015, betrokken zijn.*

*Dat bij beslissing dd. 2.03.2020 het verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken op grond van artikel 74/20 vreemdelingenwet, omwille van fraude.*

*Dat de twee minderjarige kinderen echter geen fraude kan verweten worden. Fraude vereist zowel een materieel als een intentioneel element. Er kan niet voorgehouden worden dat in hoofde van de twee minderjarige kinderen F., 8 jaar, en A., 6 jaar, een frauduleuze intentie kan aanwezig geweest zijn. “De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van*

*bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). De bewijslast rust op de verwerende partij” (stuk 6 p. 8-9).*

*Dat de Raad bij arrest nummer 246.369 dd. 19 augustus 2020 in die zin oordeelde voor A., die ook als minderjarige met verzoekster naar België was gekomen.*

*Dat de situatie van A. niet fundamenteel verschillend is van de situatie van F. en A., behalve dat hij sedert 12.08.2019 meerderjarig is.*

*Dat A. wel over een verblijfsrecht beschikt. Dat hierbij moet opgemerkt worden dat het vreemd is dat A. nog steeds enkel over een precair verblijfsrecht beschikt op basis van een attest van immatriculatie, gelet op het arrest nr. 258.365 dd. 01.06.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 8).*

*Dat de situatie van A., die wel over een verblijfsrecht beschikt (al dan niet terecht voorlopig enkel precair), een buitengewone omstandigheid impliceert in hoofde van verzoekster, minstens in hoofde van de twee minderjarige kinderen F. en A., van wie de situatie niet fundamenteel verschillend is als deze van A. De drie kinderen, F., A. en A. zijn samen met hun moeder, zijnde verzoekster, als minderjarigen naar België gekomen op basis van gezinshereniging met hun vader, zijnde de heer Z. A. De drie kinderen, F., A. en A. waren op het ogenblik van het overlijden van hun vader en hun binnenkomst in België minderjarig. De drie kinderen, F., A. en A. zijn schoolgaand.*

*Door de situatie van F. en A. anders te beoordelen dan deze van A., schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel.*

*Minstens is er voldoende reden om de situatie van A. als een buitengewone omstandigheid te aanzien.*

*Door in casu geen buitengewone omstandigheden te aanvaarden schendt de bestreden beslissing artikel 9 bis vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel.*

*Zodat in casu moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 9 bis vreemdelingenwet schendt, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.*

*De beslissing dd. 14.12.2021 dient te worden vernietigd.*

2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In casu berust het verschil in behandeling tussen de twee jonge minderjarige kinderen en het meerderjarige kind echter op een objectief criterium, namelijk de al dan niet meerderjarigheid. Bovendien acht de Raad dit criterium niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partijen maken het tegendeel evenmin aannemelijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partijen stellen in hun derde middel dat twee minderjarige kinderen, F., geboren op 4 juli 2013 en A., geboren op 10 april 2015, betrokken zijn. Hoewel bij beslissing van 2 maart 2020 het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd ingetrokken op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, omwille van fraude, kan volgens de verzoekende partijen de twee minderjarige kinderen echter geen fraude verweten worden. Fraude vereist volgens hen zowel een materieel als een intentioneel element. Er kan volgens de verzoekende partijen niet voorgehouden worden dat in hoofde van de twee minderjarige kinderen F., 8 jaar, en A., 6 jaar, een frauduleuze intentie kan aanwezig geweest zijn. Volgens de verzoekende partijen beschikt A. wel over een verblijfsrecht. Volgens de verzoekende partijen impliceert de situatie van A., die wel over een verblijfsrecht beschikt (al dan niet terecht voorlopig enkel precair), een buitengewone omstandigheid, minstens in hoofde van de twee minderjarige kinderen F. en A., van wie de situatie niet fundamenteel verschillend is als deze van A. De drie kinderen, F., A. en A. zijn hier immers samen met hun moeder. Door de situatie van F. en A. anders te beoordelen dan deze van A., schendt de bestreden beslissing volgens de verzoekende partijen het gelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partijen dat de twee minderjarige kinderen geen fraude kan verweten worden, kritiek betreft gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf. Zoals reeds in de bespreking van het eerste en tweede middel werd aangegeven werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad, en is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer. Bovendien betreft het niet de *in casu* bestreden beslissing. Deze kritiek is dan ook niet dienstig en onontvankelijk.

De verzoekende partijen stellen dat de aanwezigheid van de meerderjarige broer A., die over een precair verblijfsrecht beschikt, een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Met deze loutere bewering maken zij echter niet aannemelijk dat de volgende uitgebreide motivering in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn:

*“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan*

die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met haar drie meerderjarige zoons. Echter, enkel haar zoon A. beschikt over een precair verblijfsrecht in België, aangezien hij in het bezit van een attest van immatriculatie is, in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging. Haar twee andere zoons beschikken niet over enig verblijfsrecht. Betrokkene kan er aldus voor kiezen om samen terug te keren naar Marokko zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Wat haar zoon A. betreft: de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen van bijkomende afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen toont niet noodzakelijk aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit deze motivering blijkt overigens dat de verwerende partij de aanwezigheid van andere familieleden heeft beoordeeld in het licht van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij oordeelde immers dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met haar drie meerderjarige zoons, maar dat enkel haar zoon A. beschikt over een precair verblijfsrecht in België, aangezien hij in het bezit van een attest van immatriculatie is, in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging, en dat haar twee andere zoons niet beschikken over enig verblijfsrecht, waardoor betrokkene er aldus voor kan kiezen om samen terug te keren naar Marokko zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. De verzoekende partijen maken overigens op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet samen zouden kunnen terugkeren naar Marokko.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij licht haar vierde middel als volgt toe:

*“Vierde middel: schending van artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind;*

*Doordat de bestreden beslissing dd. 14.12.2021 overweegt:*

*(...)*

*Terwijl, om te beginnen de overweging dat het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer, het nadelig effect van terugkeer voor verzoekster geenszins vermindert. Immers verzoekster, van wie het privéleven zich op dit ogenblik volledig in België situeert, moet al haar belangen in België opzeggen, aangezien de terugkeer mogelijk tijdelijk is, maar in ieder geval van onbepaalde duur is.*

*Dat de terugkeer tijdelijk is, vermindert aldus de inbreuk van de beslissing op het privéleven van verzoeker niet. Dit is een niet deugdelijk motief.*

*Verzoekster voert verder aan dat de bescherming van artikel 8 EVRM in casu ten onrechte niet aanvaard wordt, gelet op de bijzondere wederzijdse afhankelijkheid van verzoekster, F., A. en A. en gelet op het hoger belang van de minderjarige kinderen F. en A.*

*Verzoekster is samen met haar drie, op dat ogenblik minderjarige, kinderen F., A. en A. naar België is gekomen op 24.05.2019. Zij hebben als gezin al hun belangen naar België verlegd, zoals huisvesting, school, sociaal netwerk waardoor zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat, enz.*

*Dat A. als enige verblijfsrecht heeft. A. is ondertussen meerderjarig is, maar is pas 20 jaar en nog schoolgaand. Verzoekster is m.a.w. nog onderhoudsplichtig voor haar studerende zoon, hetgeen ook opvoeding, zorg en bijstand veronderstelt. Deze zorgplicht voor A. is in casu in hoofde van verzoekster des te pertinenter gelet op het overlijden van de vader op 12.12.2018, toen A. nog maar 17 jaar was.*

*In casu zijn er bijgevolg weldegelijk bijzondere bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en die de bescherming van artikel 8 EVRM verantwoorden.*

*Artikel 8 EVRM beschermt het privé-en gezinsleven, wat een afweging veronderstelt van het privé-en gezinsleven enerzijds tegenover de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. In casu moet gelet op de betrokkenheid van twee minderjarige kinderen het hoger belang van het kind daarbij in overweging worden genomen, hetgeen niet gebeurd is.*

*Verzoekster wijst er daarbij op dat de situatie van A. die wel over een verblijfsrecht beschikt niet fundamenteel verschillend is van de situatie van F. en A., behalve dat hij sedert 12.08.2019 meerderjarig is. De drie kinderen, F., A. en A. zijn samen met hun moeder, zijnde verzoekster, als minderjarigen naar België gekomen op basis van gezinshereniging met hun vader, zijnde de heer Z. A. De drie kinderen, F., A. en A. waren op het ogenblik van het overlijden van hun vader en hun binnenkomst in België minderjarig. De drie kinderen, F., A. en A. zijn schoolgaand.*

*Zodat, gelet op het bovenstaande, de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt en het hoger belang van het kind.*

*Dat de bestreden beslissing dd. 14.12.2021 behoort te worden vernietigd;”*

2.4.2. De verzoekende partijen stellen in hun vierde middel dat de overweging dat het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer het nadelig effect van terugkeer geenszins vermindert. Dit is volgens de verzoekende partijen een niet-deugdelijk motief. Volgens de verzoekende partijen is er bovendien wel degelijk sprake van een bijzondere wederzijdse afhankelijkheid tussen de verzoekende partij, F., A. en A. en dit gelet op het hoger belang van de minderjarige kinderen F. en A. De verzoekende partij is samen met haar drie, op dat ogenblik minderjarige, kinderen F., A. en A. naar België gekomen op 24 mei 2019. Zij hebben naar eigen zeggen als gezin al hun belangen naar België verlegd, zoals huisvesting, school, sociaal netwerk waardoor zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat, enz. A.



heeft als enige verblijfsrecht en is ondertussen meerderjarig, maar is pas 20 jaar en nog schoolgaand. De verzoekende partij is m.a.w. nog onderhoudsplichtig voor haar studerende zoon, hetgeen ook opvoeding, zorg en bijstand veronderstelt. Deze zorgplicht voor A. is volgens de verzoekende partijen des te pertinent gelet op het overlijden van de vader op 12 december 2018, toen A. nog maar 17 jaar was. *In casu* moet volgens de verzoekende partijen gelet op de betrokkenheid van twee minderjarige kinderen het hoger belang van het kind daarbij in overweging worden genomen, hetgeen volgens hen niet gebeurd is.

De eerste bestreden beslissing bevat uitgebreide motieven over het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, namelijk:

*“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met haar drie meerderjarige zoons. Echter, enkel haar zoon A. beschikt over een precair verblijfsrecht in België, aangezien hij in het bezit van een attest van immatriculatie is, in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging. Haar twee andere zoons beschikken niet over enig verblijfsrecht. Betrokkene kan er aldus voor kiezen om samen terug te keren naar Marokko zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Wat haar zoon A. betreft: de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen van bijkomende afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen toont niet noodzakelijk aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van*

*artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."*

De Raad herhaalt dat uit voorgaande bespreking al is gebleken dat de verwerende partij op niet-kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat betrokkene er voor kan kiezen om samen terug te keren naar Marokko zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. De verwerende partijen betwisten dit motief overigens niet. Verder acht de Raad het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te motiveren dat *in casu* geen elementen van bijkomende afhankelijkheid zijn aangetoond. De verzoekende partijen verwijzen naar het feit dat ook A., die nu meerderjarig is, hier samen met de twee minderjarige kinderen en zijn moeder is aangekomen als minderjarige, maar dit doet niets af aan het feit dat hij intussen meerderjarig geworden is.

Waar de verzoekende partijen een schending opwerpen van hun familiaal leven, wijst de Raad erop, zoals de verwerende partij ook terecht stelt in de eerste bestreden beslissing, dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat er van een dergelijke afhankelijkheidsband geen sprake is.

Waar de verzoekende partijen verder verwijzen naar het 'hoger belang van het kind', maar geen specifieke wetsbepaling aanhalen die zij geschonden achten, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

In het kader van de tweede bestreden beslissing moet de verwerende partij dus inderdaad rekening houden met het hoger belang van het kind. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen in hun vierde middel louter aanhalen dat het hoger belang van de minderjarige kinderen zou geschonden zijn, zonder meer. Zij maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom dit het geval zou zijn, zeker niet aangezien uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij allemaal samen terug naar Marokko kunnen om van daaruit hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partijen maken minstens niet aannemelijk waarom *in casu in concreto* het hoger belang van de minderjarige kinderen zou geschonden worden door de bestreden beslissingen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU